

Det Universelle Rettferdighetens Hus

2. mars 2013

Til bahá'íene i Iran

Inderlig elskede venner!

Gjennom tre og et halvt tiår har forfølgelser i bølge på bølge av skiftende styrke nå hamret løs på deres hardt prøvede og tapre samfunn, et bombardement som bare er det hittil siste i en serie som ble satt i gang for over hundre og seksti år siden. Men stikk i strid med forventningene hos dem som er oppsatt på å svekke samfunnet av Bahá'u'lláhs tilhengere i hans hjemland, har deres fordekte renkespill i siste instans tjent til å forsterke dets grunnvoller og styrke medlemsmassen. Stadig flere av deres medborgere, som selv er ofre for undertrykkelse, ser ikke bare tydelig den serien av urett som er begått mot bahá'íene i årenes løp, men i deres ubrutte historie av uselvisk samfunnstjeneste erkjenner de også en kraft for konstruktiv forandring. Samtidig som sympatien overfor dere fortsetter å øke, så øker også røstene som krever fjerning av de hindrene som har avskåret dere fra å delta i alle samfunnslivets dimensjoner. Det er derfor ikke overraskende at spørsmål angående bahá'íers holdning til politisk aktivitet overalt har antatt større betydning i deres medborgeres øyne.

Historisk sett har det iranske bahá'í-samfunn i denne henseende selvfølgelig befunnet seg i en besynderlig stilling. Det er på ene side blitt feilaktig beskyldt for å være politisk motivert, sammensvoret mot det sittende regime – som agent for hvilken som helst fremmed makt anklageren finner mest beleilig for sitt formål. På den annen side er bahá'í-medlemmenes kompromissløse vegring mot å delta i partipolitisk aktivitet blitt fremstilt som manglende omsorg for det iranske folks anliggender. Når deres undertrykkes sanne hensikter nå er avslørt, sømmer det seg for dere å reagere med svar på deres medborgeres økende interesse for å forstå bahá'í-holdningen til politikk, slik at ikke misforståelser skal få adgang til å svekke de vennskapsbånd dere er i ferd med å knytte med så mange sjeler. I denne sammenheng fortjener de mer enn noen få utsagn som kaller frem bilder av kjærlighet og enhet, hvor viktige disse enn måtte være. For å bistå dere i å formidle en visjon til dem av det rammeverk som former bahá'í-tilnærmingen til emnet, legger vi nedenstående kommentarer frem for dere.

Bahá'í-perspektivet på politikk er uløselig forbundet med en bestemt forståelse av historien og dens forløp og retning. Enhver tilhenger av Bahá'u'lláh er fast overbevist om at menneskeheten i dag nærmer seg høydepunktet i en tusenårig prosess som har ført den fra dens kollektive spedbarnstid til modenhetens terskel – et stadium som vil bli vitne til at menneskeslekten forenes. Ikke ulik individet som gjennomgår den rastløse, men løfterike ungdomstiden, da latente evner og egenskaper kommer til syne, befinner menneskeheten som helhet seg midt i en overgangstid uten sidestykke. Bakom så meget av uroen og oppstandelsen i samtidens liv ligger de rykkevise innfallene hos en menneskehet som strir med å nå moden alder. Allment godtatte skikker og normer, omhegnede holdninger og sedvaner gjøres avleggse én etter én etter hvert som modenhetens bydende krav begynner å gjøre seg gjeldende.

I de revolusjonære forandringene som finner sted på ethvert område i livet, oppmuntres bahá'íer til å se to grunnleggende prosesser i samspill med hverandre. Den ene er nedbrytende, mens den andre er forenende; begge tjener på hver sin måte til å føre

menneskeheten fremover langs veien som fører til full modenhet. Den førstes virksomhet er åpenbar alle vegne – i omskiftningene som har hjemsøkt ærverdige institusjoner, i avmakten hos ledere på alle nivåer til å utbedre sprekke som viser seg i samfunnsstrukturen, i rasingen av sosiale normer som lenge har holdt usømmelige lidenskaper i sjakk, og i den håpløshet og likegyldighet som legges for dagen ikke bare av individer, men også av hele samfunn som har mistet enhver vital fornemmelse av mening i livet. Selv om de oppløsende krefter har ødeleggende virkninger, tjener de til å feie vekk hindringer som stenger for menneskehetens fremgang idet de åpner plass for at foreningsprosessen kan dra ulike grupper sammen og avdekke nye muligheter for samarbeid og samhandling. Bahá'íer bestreber seg selvfølgelig, individuelt og kollektivt, på å stille seg på linje med krefter forbundet med foreningsprosessen, som de er forvisset om vil fortsette å øke i styrke, uansett hvor dystre de umiddelbare utsiktene er. Menneskenes anliggender vil bli fullstendig omorganisert, og en æra med verdensfred vil bli innvarslet.

Slik er det historiesyn som ligger til grunn for enhver bestrebelse som gjøres fra bahá'í-samfunnets side.

Som dere vet fra deres studier av bahá'í-skriftene, er menneskehetens enhet det prinsipp som skal gjennomsyre alle fasetter av planetens organiserte liv – det er modenhetsalderens kjennemerke. At menneskeheten utgjør et eneste folk, er en sannhet som en gang ble betraktet med skepsis, men som i dag er godtatt i vide kretser. Avvisningen av dypt inngrodde fordommer og en tiltagende følelse av verdensborgerskap er blant tegnene på denne økte erkjennelsen. Hvor løfterik denne veksten i kollektiv bevissthet enn måtte være, bør den likevel betraktes som kun det første steg i en prosess der utfoldelsen vil ta tiår – ja, århundrer. For prinsippet om menneskehetens enhet, som forkynt av Bahá'u'lláh, ber ikke bare om samarbeid mellom folk og nasjoner. Det krever en fullstendig omdannelse av begrepene for de forhold som samfunnet hviler på. Den stadig dypere miljøkrisen, drevet frem av et system som tolererer plyndring av naturressurser for å tilfredsstillende en umettelig tørst for mer, indikerer hvor totalt utilstrekkelig den rådende forestillingen om menneskehetens forhold til naturen er. Forverringen av miljøet i hjemmene, med den medfølgende økningen i systematisk utbytting av kvinner og barn verden over, tydeliggjør hvor gjennomgripende de mangelfulle forestillingene er som definerer forholdene i familieenheter. Når det på den ene side fortsatt finnes despoti og det på den annen råder en økende mangel på respekt for autoritet, så avslører det hvor utilfredsstillende det nåværende forholdet mellom individ og samfunnsinstitusjoner er for en menneskehet i stadig modning. Konsentrasjonen av materiell rikdom i hendene på en minoritet av verdens befolkning gir en pekepinn om hvor fundamentalt utilstrekkelige forholdene er mellom de mange sektorene i det som nå er et fremvoksende verdenssamfunn. Prinsippet om menneskehetens enhet innebærer således en organisk forandring i selve strukturen i samfunnet.

Her bør det sies klart og tydelig at bahá'íer ikke tror at den forandringen man således ser for seg, vil komme som et resultat av deres egne bestrebelser alene. Ei heller prøver de å skape en bevegelse som vil forsøke å påtvinge samfunnet deres egen visjon av fremtiden. Enhver nasjon og gruppe – ja, faktisk ethvert individ – vil i større eller mindre grad bidra til fremveksten av den verdenssivilisasjon som menneskeheten uimotståelig beveger seg i retning av. Oppnåelsen av enhet vil, som forespeilt av 'Abdu'l-Bahá, skje i jevnt økende grad innenfor samfunnslivets ulike områder, for eksempel “enhet på det politiske område”, “enhet i tenkemåten om verdensforetagender”, “enhet mellom rasene” og “enhet mellom nasjonene”. Etter hvert som disse blir gjennomført, vil strukturene i en politisk forenet verden gradvis ta

form – en verden som respekterer det fulle kulturelle mangfold og åpner kanaler for at verdighet og ære kan komme til uttrykk.

Spørsmålet som opptar bahá'í-samfunnet i hele verden, er derfor hvordan det best kan bidra til den sivilisasjonsbyggende prosessen i takt med at dets ressurser øker. Samfunnet ser to dimensjoner i sitt bidrag. Den første har med dets egen vekst og utvikling å gjøre, den annen gjelder dets engasjement i samfunnet i sin alminnelighet.

Angående den første gjør bahá'íer verden over bestrebelser, under de mest beskjedne lokale forhold, for å opprette et aktivitetsmønster og de tilsvarende administrative strukturer som inkorporerer prinsippet om menneskeslektens enhet og de overbevisninger som underbygger det. For illustrasjonens skyld nevnes bare noen få av disse overbevisningene her: at den rasjonelle sjel har hverken kjønn, rase, etnisitet eller klasse – et faktum som gjør fordommer av alle slag uakseptable, ikke minst de som forhindrer kvinner fra å oppfylle sitt potensial og delta på ulike innsatsområder skulder ved skulder med menn; at basisårsaken til fordommer er uvitenhet, som lar seg fjerne ved pedagogiske prosesser som gjør kunnskap tilgjengelig for hele menneskerasen og sikrer at den ikke blir et privilegert fåtalls eiendom; at vitenskap og religion er to komplementære kunnskaps- og praksissystemer hvorved mennesker forstår verden rundt seg og sivilisasjonen går fremover; at religion uten vitenskap snart degenererer til overtro og fanatisme, mens vitenskap uten religion blir et verktøy for rå materialisme; at sann velstand, frukten av en dynamisk sammenheng mellom livets materielle og åndelige krav, vil fjerne seg lenger og lenger utenfor rekkevidde så lenge forherligelsen av forbruk fortsetter å virke som opium for menneskets sjel; at rettferdighet, som en sjelelig egenskap, setter individet i stand til å skjelne sannhet fra usannhet og leder undersøkelsen av virkeligheten, som er så uomgjengelig nødvendig hvis man skal kunne eliminere holdninger basert på overtro og foreldede tradisjoner som hindrer enhet; at rettferdighet, hensiktsmessig anvendt på sosiale spørsmål, ene og alene er det viktigste virkemidlet for å opprette enhet; at arbeid utført med tanke på tjeneste for ens medmennesker er en form for bønn, en måte å dyrke Gud på. Å virkeliggjøre idealer som disse, å gjennomføre en forvandling på individnivå og legge grunnlaget for egnede sosiale strukturer – det er ganske visst ingen liten sak. Likevel har bahá'í-samfunnet viet seg til den langsiktige læringsprosessen som denne oppgaven innebærer, et foretagende som stadig flere fra alle samfunnslag, fra enhver gruppe av mennesker, innbys til å delta i.

Det er naturligvis tallrike spørsmål som må tas opp i læringsprosessen, som nå er i gang i alle verdens regioner: hvordan man skal føre sammen mennesker med ulik bakgrunn i et miljø som – befridd for den stadige trusselen om konflikt og kjennetegnet ved sitt preg av from oppmerksomhet – oppmuntrer dem til å legge til side partitenkningens splittende handlingsmønster, foster høyere grader av enhet i tenkning og handling og utløser helhjertet deltagelse; hvordan man skal administrere sakene i et samfunn der ingen herskende klasse med geistlige funksjoner kan kreve særlig utmerkelse eller privilegier som sin rett; hvordan man skal gjøre det mulig for grupper av menn og kvinner å bryte ut av passivitetens begrensninger og undertrykkelsens lenker for å hengi seg til aktiviteter som bidrar til deres åndelige, sosiale og intellektuelle utvikling; hvordan man skal hjelpe ungdom til å navigere gjennom en avgjørende livsfase og bli i stand til å rette kreftene inn mot å føre sivilisasjonen fremover; hvordan man innenfor familieenheten skal skape en dynamikk som leder til materiell og åndelig velstand uten å inngi de oppvoksende generasjoner en følelse av fremmedgjorthet overfor noen illusoriske “de andre” eller å gi næring til et eventuelt instinkt i retning av å utbytte dem som henføres til denne kategorien; hvordan man kan gjøre det slik at beslutningstagningen nyter godt av et mangfold av perspektiver i en rådslagningsprosess

som – forstått som kollektiv utforskning av virkeligheten – fremmer en løsrevet holdning til personlige synspunkter, tillegger verdien av empirisk informasjon behørig betydning, unnlater å gi bare og blotte meninger status som fakta eller å definere sannhet som kompromisset mellom motstridende interessegrupper. For å utforske spørsmål som disse og de mange andre som sikkert vil oppstå, har bahá'í-samfunnet tatt i bruk en fremgangsmåte som kjennetegnes ved handling, refleksjon, rådslagning og studium – et studium som innebærer ikke bare stadig konsultasjon av troens skrifter, men også vitenskapelig analyse av mønstre som utvikler seg. Hvordan man holder i hevd en slik måte å lære på mens man handler, hvordan man sikrer at stadig flere tar del i utviklingen og anvendelsen av relevant kunnskap, og hvordan man tenker ut strukturer for systematisering av en økende verdensvid erfaring og for rettferdig fordeling av læresesjonene – disse områdene er faktisk selv gjenstand for regelmessig undersøkelse.

Hovedretningen i læringsprosessen som bahá'í-samfunnet følger, styres av en serie verdensplaner, der tiltakene fastlegges av Det Universelle Rettferdighetens Hus. Kapasitetsbygging er mottoet for disse planene: de sikter mot å sette støttespillerne for kollektiv innsats i stand til å styrke den åndelige grunnvullen for landsbyer og nabolag, til å ta fatt på visse sosiale og økonomiske behov hos dem, og til å bidra til samfunnets alminnelige diskurser, mens de hele tiden holder i hevd den nødvendige sammenheng i metoder og tilnæringsmåter.

I hjertet av læringsprosessen står å skulle undersøke beskaffenheten av forbindelsene som knytter individet, samfunnet og dets institusjoner sammen – på historiens arena er de aktører som har vært låst i en maktkamp gjennom tidene. I denne sammenheng har man satt til side antagelsen om at deres innbyrdes forhold uunngåelig vil føye seg etter konkurransens krav – en forestilling som overser menneskeåndens ekstraordinære potensial; i dens sted setter man det mer sannsynlige premiss at deres harmoniske samhandlinger kan fostre en sivilisasjon som anstår en moden menneskehet. Bahá'í-innsatsen for å oppdage hvordan et nytt sett av forhold mellom disse tre aktørene arter seg, anspores av en visjon om et fremtidig samfunn, inspirert av analogien Bahá'u'lláh presenterte i en tavle skrevet for nesten hundre og femti år siden, der han sammenligner verden med menneskets legeme. Samarbeid er prinsippet som styrer virkemåten i dette systemet. Akkurat som den rasjonelle sjels inntreden i denne eksistenssfæren blir mulig ved at utallige celler sammen danner en kompleks forbindelse, der organiseringen i vevstyper og organer lar distinkte egenskaper oppstå, så kan sivilisasjon betraktes som resultatet av et sett samhandlinger mellom tett integrerte ulike komponenter som har transcendent selvoppholdelsens snevre formål. Og akkurat som levedyktigheten i hver celle og hvert organ er avhengig av sunnheten i legemet som helhet, så bør velstand for hvert individ, hver familie og hvert folk søkes i hele menneskeslektens velstand. I samsvar med en slik visjon tar institusjoner ikke sikte på å dirigere individet, men å gi det næring og veiledning, idet de erkjenner behovet for samordnet handling ledet mot fruktbare mål, og individet vil i sin tur villig motta veiledning – ikke i blind lydighet, men med tro basert på bevisst kunnskap. Samfunnet påtar seg imidlertid utfordringen med å opprettholde et miljø der evnene hos individer som ønsker å utøve selvutfoldelse på en ansvarlig måte i samsvar med det felles beste og institusjonenes planer, mangedobles i forenet handling.

Dersom det ovenfor antydde nettverket av forhold skal ta form og gi opphav til et livsmønster kjennetegnet ved at man etterlever prinsippet om menneskehetens enhet, må visse grunnbegreper undersøkes nøye. Mest betydningsfullt blant dem er maktbegrepet. Tanken om makt som herskemiddel – med de ledsagende forestillinger om maktkamp,

uenighet, splittelse og overlegenhet – må man åpenbart legge bak seg. Det betyr ikke at maktbruk fornektes; selv i tilfeller der samfunnsinstitusjoner har fått sitt mandat ved folkets samtykke, er makt tross alt knyttet til utøvelsen av autoritet. Men som i livets øvrige prosesser bør politiske prosesser ikke forbli upåvirket av menneskeåndens evner som bahá'í-troen – for den saks skyld: enhver stor religiøs tradisjon som har fremstått i tidenes løp – håper å dra fordel av: evnen til enhet, til kjærlighet, til ydmyk tjeneste, til rene handlinger. Til makt i denne betydning knytter det seg ord som “frigjøre”, “oppmuntre”, “lede”, “veilede” og “dyktiggjøre”. Makt er ikke en avgrenset enhet som skal “gripes” og “nidkjært beskyttes”, den utgjør en grenseløs forvandlende evne som innehas av menneskerasen som samlet gruppe.

Bahá'í-samfunnet innrømmer beredvillig at det har en ganske lang vei å gå før dets økende erfaring gir de nødvendige innsikter i hvordan det ønskede sett av samhandling fungerer. Det gjør slett ikke krav på å være fullkomment. Å ha høye idealer og å legemliggjøre dem er ikke ett og det samme. Utallige utfordringer ligger foran oss, og mye gjenstår å lære. Den tilfeldige iakttager kan gjerne velge å betegne samfunnets forsøk på å overvinne disse utfordringene som “idealistiske”. Likevel ville det ikke være berettiget å si om bahá'í'ere at de mangler interesse for sine egne lands anliggender, enn si er upatriotiske. Uansett hvor idealistisk bahá'í-innsatsen måtte virke for noen, så er dens dypt rotfestede omtanke for menneskehetens beste ikke til å overse. Og i og med at ingen nåværende ordning i verden synes å være i stand til å løfte menneskeheten ut av konfliktens og stridens hengemyr og sikre dens lykke, hvorfor skulle da en eller annen regjering gjøre innvendinger mot en menneskegruppes bestrebelser på å utdype sin forståelse av beskaffenheten av basisforholdene i den felles fremtid som menneskeheten ubønnhørlig dras mot? Hvilken skade er det i dette?

Innenfor rammen som er trukket opp av de ovenanførte ideene, er det dernest mulig å betrakte den andre dimensjonen i bahá'í-samfunnets innsats for å bidra til sivilisasjonens fremgang: dets engasjement i samfunnet i sin alminnelighet. Det er åpenbart at det bahá'í'ene ser på som ett aspekt ved sitt bidrag, ikke kan motsi det andre. De kan ikke søke å opprette tanke- og handlingsmønstre som gir uttrykk for enhetsprinsippet innenfor sitt samfunn, og likevel i en annen sammenheng hengi seg til aktiviteter som – uansett grad – forsterker et totalt annerledes sett av antagelser om sosialt liv. For å unngå en slik dobbelthet har bahá'í-samfunnet progressivt og over tid foredlet hovedtrekkene i sin deltagelse i samfunnslivet, med troens lære som grunnlag. Først og fremst bestreber bahá'í'ere seg, det være seg som individer eller som et samfunn, på å omsette Bahá'u'lláhs befaling i praksis: “De som er forlenet med oppriktighet og trofasthet, bør omgås alle jordens folk og slekter i glede og fryd, for omgang med mennesker har alltid befordret og vil fortsette å befordre enhet og harmoni, som igjen bidrar til å opprettholde orden i verden og til å gjenreise nasjonene.” Det er ved å “omgås og møtes”, har ‘Abdu’l-Bahá videre forklart, at “vi finner lykke og utvikler oss, enkeltvis og kollektivt”. “Det som bidrar til omgang og tiltrekning og enhet mellom menneskenes barn,” har han i denne forbindelse skrevet, “er midlet til liv for menneskehetens verden, og hva som enn gir opphav til splittelse, avsky og avstand, fører til menneskeslektens død.” Selv i religionens tilfelle har han gjort det klart at den “må være årsak til kjærlighet og fellesskap. Skulle religion bli årsak til strid og fiendskap, er dens fravær å foretrekke.” Derfor har det seg at bahá'í'ere til alle tider gjør sitt ytterste for å akte på Bahá'u'lláhs råd: “Lukk øynene for fremmedgjøring, og fest deretter blikket på enhet.” “Den er i sannhet et menneske,” oppfordrer han sine tilhengere, “som i dag vier seg til å tjene hele menneskeheten.” “Vær omhyggelig oppmerksom på behovene i tiden som dere lever i,” er hans formaning, “og la deres overlegninger dreie seg om dens påtrengende behov og

fornødenheter.” “Det menneskeheten har størst behov for, er samarbeid og gjensidighet,” har ‘Abdu’l-Bahá påpekt. “Jo sterkere kameratskapets og solidaritetens bånd mellom menneskene er, desto større vil evnen til fruktbar nytenkning være og til å utrette noe innenfor alle menneskelige aktivitetsområder.” “Så sterkt er enhetens lys,” erklærer Bahá’u’lláh, “at det kan opplyse hele jorden.”

Det er med slike ideer i tankene bahá’ier engasjerer seg i samhandling, så langt deres ressurser tillater, med et økende antall bevegelser, organisasjoner, grupper og individer, oppretter kompaniskap som bestreber seg på å forvandle samfunnet og gi fremhjelp til enhetens sak, fremme menneskers velferd og bidra til global solidaritet. Den normen som angis av tekster som de ovenstående, inspirerer faktisk bahá’i-samfunnet til å bli aktivt engasjert i så mange sider ved samtidens liv som mulig. Når bahá’ier velger områder for samarbeid, må de også ha i tankene det i skriftene nedfelte prinsipp om at midlet bør være i samsvar med målet; edle mål kan ikke nås ved uverdige midler. Og i særdeleshet er det ikke mulig å bygge varig enhet ved bestrebelses som krever strid eller antar, enn så subtilt, at en iboende interessekonflikt ligger til grunn for alle samhandlinger mellom mennesker. Her bør man merke seg at trass i de begrensninger som etterlevelse av dette prinsippet medfører, har samfunnet ikke opplevd en mangel på anledninger til samarbeid; det er så mange mennesker i dagens verden som arbeider intenst for det ene eller andre av de mål som bahá’ier også har. I så henseende tar de seg også i akt for ikke å overskride visse grenser overfor sine kolleger og partnere. De skal ikke se på et fellesforetagende som en anledning til å påtvinge andre religiøse overbevisninger. Selvrettferdighet og andre ulykksalige utslag av religiøs nidkjærhet skal unngås fullstendig. Men bahá’ier tilbyr beredvillig sine medarbeidere de lærdommer de har høstet ved egen erfaring, akkurat som det er en fornøyelse for dem å tilføre sin samfunnsbyggende innsats innsikter som er vunnet gjennom forbindelser av denne typen.

Dette bringer oss endelig til det spesifikke spørsmålet om politisk aktivitet. Bahá’i-samfunnets overbevisning om at menneskeheten står på terskelen til sin kollektive modenhet, etter å ha gjennomgått tidligere stadier i sin sosiale utvikling; dets tro på at prinsippet om menneskehetens enhet, modenhetsalderens kjennemerke, innebærer en forandring av selve strukturen i samfunnet; dets engasjement i en læringsprosess som, besjelet av dette prinsippet, utforsker virkemåten i et nytt sett av forbindelser mellom individet, fellesskapet og samfunnets institusjoner; dets tiltro til at et revidert maktbegrep – befridd for forestillingen om dominans med de ledsagende ideer om maktkamp, uenighet, splittelse og overlegenhet – ligger til grunn for det ønskede settet av forbindelser; dets egenforpliktelse overfor en visjon av verden som, idet den høster fordeler av menneskehetens rike kulturelle mangfold, ikke tåler noen skillelinjer – alle disse utgjør viktige elementer i rammeverket som former bahá’i-tilnærmingen til politikk slik denne kort presenteres i det etterfølgende.

Bahá’ier søker ikke politisk makt. De vil ikke ta imot politiske stillinger i sine respektive regjeringer, uansett hvilket system som er på plass, skjønt de vil tre inn i stillinger som de anser for å være av rent administrativ art. De vil ikke knytte seg til politiske partier, bli innviklet i partispørsmål eller delta i program forbundet med noen gruppes eller avdelings splittende dagsorden. Samtidig respekterer bahá’ier dem som, ut fra et oppriktig ønske om å tjene sitt land, velger å forfølge politiske ambisjoner eller å delta i politisk aktivitet. At bahá’i-samfunnet har valgt som tilnæringsmåte å ikke engasjere seg i slik aktivitet, er ikke ment som en erklæring med uttrykk for noen grunnleggende innvending mot politikk i egentlig betydning; faktisk organiserer menneskeheten seg gjennom sine politiske forehavender. Bahá’ier avgir stemme ved sivile valg så lenge de ikke må henregne seg til noe parti for å gjøre det. I denne forbindelse betrakter de regjeringsmakt som et system for å

oppretholde velferd og ordnet fremgang i et samfunn, og alle som én ser de det som sin plikt å overholde landets lover der de bor, uten å tillate sine indre religiøse oppfatninger å bli krenket. Bahá'íer vil ikke være med på noen tilskyndelse til å styrte en regjering. Heller ikke vil de gripe inn i politiske forhold mellom ulike nasjoners regjeringer. Dette betyr ikke at de er naive vedrørende politiske prosesser i dagens verden og ikke gjør noen forskjell mellom rettferdige og tyranniske styresett. Jordens herskere har hellige forpliktelser å overholde overfor sine folk, som bør betraktes som ethvert lands kosteligste skatt. Overalt hvor de bor, bør bahá'íer holde rettferdighetens fane hevet, idet de tar opp urett vendt mot dem selv eller mot andre, men bare gjennom lovlige midler som står til deres rådighet, idet de skyr alle former for voldelig protest. Enn videre er den kjærlighet de i sine hjerter nærmer for menneskeheten, på ingen måte i strid med forpliktelsen de føler til å bruke sine krefter i tjeneste for sine respektive land.

Tilnæringsmåten – eller gjerne strategien – med det enkle sett av rammefaktorer som ble skissert i foregående avsnitt, setter samfunnet i stand til å bevare sin sammenheng og integritet som en global enhet i en verden der nasjoner og stammer står steilt mot hverandre og folk splittes og adskilles av sosiale strukturer, og til å sikre at aktivitetene hos bahá'íene i ett land ikke setter utenlandsboendes eksistens på spill. Ved at bahá'í-samfunnet er beskyttet mot nasjoners og politiske partiers konkurrerende interesser, blir det dermed i stand til å bygge sin kapasitet til å bidra til prosesser som fremmer fred og enhet.

Kjære venner: Vi erkjenner at å vandre langs denne veien, som dere så dyktig har gjort i tiervis av år, ikke er uten sine utfordringer. Det krever en integritet som ikke er til å ryste, en rakrygget fremferd som ikke lar seg svekke, en tankens klarhet som ikke kan fordunkles, en fedrelandskjærlighet som ikke kan manipuleres. Når deres medborgere nå forstår deres vanskelige situasjon og det uten tvil vil åpne seg muligheter til at dere kan delta enda mer i samfunnslivet, ber vi om at dere vil få hjelp fra oven til å forklare deres venner og landsmenn det rammeverk som er formulert på disse sidene, slik at dere i samarbeid med dem vil finne økende anledninger til å virke til folkets beste uten på noen måte å bringe i fare deres identitet som tilhengere av en som for over hundre år siden kalte menneskeheten til en ny verdensorden.

Det Universelle Rettferdighetens Hus [sign.]